

Vándorlás Edom körül

4 Mózes 20:14-29; 21:1-9. {PP 422}

Izrael táborhelye Kádesnél már csak kis távolságra volt Edom határától. Mózes éppen úgy, mint a nép, nagyon szeretett volna ezen az országon átvezető úton eljutni az ígért földjére. Isten rendelkezésének megfelelően üzenetet küldtek az edomiták királyához. {PP 422.1}

[...] Ezt mondja a te atyádfia az Izrael: Te tudod mindazt a nyomorúságot, amely mi rajtunk esett: Hogy a mi atyáink alámentek Egyiptomba, és sok ideig laktunk Egyiptomban, és hogy nyomorgatának minket az egyiptombeliek, és a mi atyáinkat. És kiáltottunk az Úrhoz, és meghallgatta a mi szónkat, és angyalt küldte és kihozott minket Egyiptomból; és ímé Kádesben vagyunk a te határodnak végvárosában. Hadd mehessünk át a te földeden! Nem megyünk át sem mezőn, sem szőlőn, és kútvizet sem iszunk; az országúton megyünk, és nem térünk sem jobbra, sem balra, míg általmegyünk a te határodon (4Móz 20:14-17). {PP 422.2}

Erre az udvarias kérésre fenyegető és elutasító választ adott Edom: "[...] Nem mehetsz át az én földemen, hogy fegyverrel ne menjek ellened!" (4Móz 20:18). {PP 422.3}

Izrael vezetői meglepődtek ezen az elutasító válaszon. Egy második kérést küldtek a királyhoz és kérésüket ezzel az ígérettel toldották meg: "[...] A járt úton megyünk fel, és ha a te vizedet isszuk, én és az én barmaim, megadom annak az árát. Nincs egyéb szándékom csak hogy gyalog mehessek át" (4Móz 20:19). {PP 422.4}

"[...] Nem mégy át" - hangzott a válasz. Az edomiták fegyveres seregei máris megszállták a nehezen járható hágókat. Így lehetetlenné vált bármiféle békés előrenyomulás ebben az irányban. Az erőszakhoz folyamodást Mózes megtiltotta a hébereknél. Így az Edom körüli hosszú vándorlást kellett választaniuk. {PP 422.5}

Ha a nép Istenbe vetette volna bizodalját megpróbáltatásai közepette, akkor most a Seregek Ura átvezette volna őket Edomon és olyan félelem telepedett volna az ország lakosaira, hogy ellenséges magatartás helyett jóindulatot tanúsítottak volna Izrael iránt. Az izraeliták azonban nem cselekedtek mindjárt úgy, ahogy Isten mondta nekik. Miközben lázongtak és zúgolódtak Mózes, Áron és Isten ellen, a kedvező alkalmat elszalasztották. Mikor végre hajlandók lettek arra, hogy kérésüket benyújtsák az edomiták királyához, akkor az már megtagadta annak teljesítését. Egyiptom elhagyása óta, Sátán állhatatosan akadályokat és kísértéseket állított útjukba, hogy ne örökölhessék Kánaánt. Ők pedig hitetlenségükkel ismételtelen kitérték az ajtót előtte, s ellenállást szított Isten tervével szemben. {PP 422.6}

Nagyon fontos, hogy higgyünk Isten szavának, és azonnal engedelmeskedjünk parancsának, addig, amíg Isten angyalai várakoznak, hogy segíthessenek nekünk. A gonosz angyalok is készek viaskodni minden lépésért. Amikor Isten gondviselése azt parancsolja gyermekeinek, hogy menjenek előre; amikor Isten kész arra, hogy nagy dolgokat vigyen véghez övéért, akkor Sátán arra igyekszik rávenni őket, hogy habozásukkal és késlekedésükkel bosszantsák az Urat. Sátán igyekszik lángra gyújtani a viszály, a civódás lelkiületét, felkelteni a zúgolódást, a hitetlenséget és így megfosztja Isten gyermekeit azoktól az áldásoktól, amelyekkel Isten meg akarja ajándékozni őket. Isten szolgáinak a percek embereinek kell lenniük, akik - amilyen gyorsan csak lehet - mindig készen állnak az indulásra és az előrehaladásra, amint az isteni gondviselés megnyitja előttük az utat. Bármiféle késlekedés részükről időt ad Sátánnak vereségük előkészítésére. {PP 423.1}

Azokban a rendelkezésekben, amelyeket Isten először adott Mózesnek az Edomon való átmenettel kapcsolatban, az Úr megtiltotta népének, hogy az edomiták tőlük való félelmét előnyükre kihasználják. Mivel Isten hatalma közbelépett népéért, és az edomitákat a félelem Izrael könnyű zsákmányává tette volna, ezért a hébereknél meg volt tiltva a fosztogatás. Isten ezt a parancsot adta nekik: "[...] jóllehet félnek tőletek, mindazáltal igen vigyázzatok! Ne ingereljétek őket, mert nem adok az ő földjükből néktek egy talpalatnyit sem; mert Ézsáúnak adtam a Szeir hegyét örökségül" (5Móz 2:4-5). Az edomiták Ábrahám és Izsák leszármazottai voltak és az ő kedvükért Isten kegyelmességet tanúsított Ézsáú gyermekei iránt. Tulajdonul nekik adta a Szeir hegységet. Nem volt szabad őket mindaddig tulajdonukban zavarni, míg bűneikkel át nem lépték Isten irgalmának határát. A hébereknél ki kellett fosztaniuk és el kellett pusztítaniuk Kánaán lakóit, akiknek gonoszsága már felülmúlt minden mértéket; de az edomiták még kegyelemidő alatt voltak és mint ilyenekkel

irgalmasan kellett bánni. Isten gyönyörködik az irgalmasságban és ítéletének meghozatala előtt irgalmát nyilvánvalóvá teszi minden népen és nemzetségen. Mielőtt felszólította volna Izraelt az Úr Kánaán lakóinak megsemmisítésére, arra figyelmeztette őket, hogy Edom népét kíméljék meg. {PP 423.2}

Edom és Izrael ősei testvérek voltak. Ezért testvéri szeretetnek és udvariasságnak kellett volna lenni közöttük is. Az izraelitáknak Isten megparancsolta, hogy Edomon sem akkor, sem a jövőben ne álljanak bosszút azért a sérelemért, hogy nem engedte átvonulni őket országán. Arra sem volt szabad számítaniuk, hogy valamikor majd elfoglalják az ország egy részét és birtokolni fogják azt. Mint Isten választott és kiváltságos népének ügyelniük kellett azokra a korlátokra, amelyekkel Isten körül vette őket. Isten jókora örökséget ígért nekik, de nem volt szabad azt érezniük, hogy egyedül az övék minden jog a földön, hogy egyedül ők az egész föld urai és minden más népet kiszoríthatnak. Isten megparancsolta nekik, hogy az edomitákkal való minden kapcsolatukban őrizkedjenek az igazságtalanságtól. Kereskedniük kellett velük, tőlük kellett megvásárolniuk mindazt, amire utánpótlásuk kiegészítése céljából szükségük volt és azonnal pénzzel kellett fizetniük mindazért, amit kaptak. Bátorításként Izrael számára, hogy bízzanak Istenben és engedelmeskedjenek szavának, Isten a következőkre emlékeztette őket; "Mert az Úr, a te Istened megáldott téged [...] nem szűkölködtél semmiben" (5Móz 2:7). Nem függtek az edomitáktól, mert olyan Istenük volt, akinek gazdag erőforrásai voltak. Ezért nem volt szabad nekik semmit elvenniük az edomitáktól sem erőszakkal, sem csalással, hogy azt megszerezzék maguknak. Minden kapcsolatukban szemléltetniük kellett az isteni törvény alapelvét: "Szeresd felebarátodat, mint magadat!" (3Móz 19:18). {PP 424.1}

Ha úgy vonultak volna át Edomon, amint Isten eltervezte, akkor ez az átvonulás áldás lett volna nemcsak a maguk, hanem az ország lakói számára is, mert megismerhették volna Isten népét, Isten imáadását, tiszteletét és tanúi lehettek volna annak, hogy Jákób Istene hogyan áldotta meg azokat, akik szerették és félték őt. Mindezt azonban megakadályozta Izrael hitetlensége. Isten vizet adott a népnek válaszul zúgolódásukra, de ugyanakkor megengedte nekik, hogy hitetlenségükkel maguk munkálják büntetésüket. Ismét át kellett kelniük a kietlen pusztaságon és a csodálatosan keletkezett forrásból kellett oltaniuk szomjúságukat, amire nem lett volna soha többé szükségük, ha bíztak volna Istenben. {PP 424.2}

Ezt követően Izrael népe ismét déli irányba fordult. Útjuk kietlen pusztán vezetett át, amelyet az Edom hegyein és völgyeiben levő zöld növényzet látványa után még sivárabbnak találtak. Erre a komor pusztára letekintő hegyláncból emelkedik ki Hór hegye, amely Áron halálának és temetésének helye lett. Mikor az izraeliták eljutottak ehhez a hegyhez, Isten ezt a parancsot intézte Mózeshez: {PP 424.3}

"Vedd Áront és Eleázárt, az ő fiát, és vezesd fel őket a Hór hegyére. És vetkeztess le Áront az ő ruháiból, és öltöztess fel azokba Eleázárt, az ő fiát; mert Áron az ő népéhez takarítatik, és meghal ott" (4Móz 20:25-26). {PP 425.1}

Ez a két idős férfi és a fiatalabb együtt kapaszkodott fel a hegy tetejére. Mózes és Áron feje olyan fehér volt, mintha hajukat százhusz esztendő telének hava festette volna fehérre. Hosszú és eseményekben gazdag életüket a legmélyebb megpróbáltatások és legnagyobb megtiszteltetések jellemezték, amelyekben valaha is része lehetett egy embernek. Rendkívüli, természetes képességekkel felruházott emberek voltak. Minden hatalmukat, erejüket a végtelen Istennel való közösségük fejlesztette ki, magasztalta fel és tette tisztelettel parancsolóvá. Életüket Istenért és embertársaikért végzett önzetlen munkálkodásban, szolgálatban töltötték el. Arcvonásaik nagy szellemi erőről, határozottságról, nemes lelkületről és mély érzelmekről tett bizonyosságot. {PP 425.2}

Mózes és Áron sok-sok éven át egymás mellett álltak a gondokban és a szolgálatban. Számtalan veszedelemmel szálltak szembe és küzdöttek meg együtt. Megosztották egymással Isten emlékezős áldásait. Most azonban ütött számukra az egymástól való elválás órája. Nagyon lassan lépkedtek felfelé a hegy lejtőjén. Minden perc, amit még egymás társaságában tölthettek, értékes volt számukra. A hegyoldal meredek volt és a megmászása fáradságos. Mikor néha-néha megálltak megpihenni, ilyenkor tanácskoztak egymással, elbeszélgettek a múlttól és a jövőről. Előttük - ameddig a szem elláthatott - terült el pusztai vándorlásuk színtere. Alant a síkon táboroztak Izrael óriási seregei, akikért ezek a választott férfiak életük legjavát lelélték; akik jólétéért mély és nagy felelősséget éreztek, és akikért igen nagy áldozatot hoztak. Valahol Edom hegyei mögött húzódott az az ösvény, amely az ígéret földjéhez vezetett, ahhoz a földhöz, amelynek áldásait Mózes

és Áron nem élvezhették. Szívükben nem talált magának helyet ezért a tényért semmiféle Isten ellen lázadó érzés; semmiféle zúgolódó kifejezés nem hagyta el ajkukat; orcájukon azonban ünnepélyes szomorúság jelent meg, mikor megemlékeztek arról a bűnükéről, amely kizárta őket atyáik örökségéből. {PP 425.3}

Áron befejezte Izraelért végzett munkáját. Negyven esztendővel előbb, nyolcvanhárom éves korában hívta el őt Isten, hogy Mózesrel együtt vegyen részt nagy és fontos missziójában. Testvérével szorosán együtt munkálkodott Izrael gyermekeinek Egyiptomból való kivezetésében. Ő tartotta felemelve Mózes karját, amikor a héber seregek az amálekíták ellen harcoltak. Isten megengedte neki, hogy Mózesrel együtt ő is felmehessen a Sinai hegyre és ott lehessen Isten jelenlétének közelségében, hogy megláthassa az isteni dicsőséget. Az Úr Áron családjára ruházta a papság tisztségét, és őt magát a főpappá szentelés szertartásával a főpapi tisztséggel tüntette ki. Isten megtartotta Áront ebben a tisztségében az isteni ítélet szörnyű kinyilatkoztatása által is, amikor Kórét és társait elpusztította. Áron közbenjárása útján szűnt meg a táborban a csapás. Amikor két fia elégett, mert nem vették figyelembe Isten kifejezett parancsát, Áron nem lázadt fel Isten ellen, még csak nem is zúgolódott. Nemes életéről szóló feljegyzés szerint mégis tett valami olyat, ami foltot ejtett életén. Áron nagy és súlyos bűnt követett el. A Sinai hegyén engedett a nép lármás követelőzésének és aranyborjút öntött számukra. Azután akkor is vétkezett Isten ellen, amikor Miriámmal együtt ő is irigykedett Mózesre és zúgolódott is ellene. Kádesben pedig Mózesrel együtt bántotta meg az Urat azzal, hogy nem engedelmeskedett parancsának, és nem szólt a kősziklának, hogy adjon vizet. {PP 425.4}

Istennek az volt a szándéka, hogy népe nagy vezetői Krisztus képviselői legyenek. Áron Izrael nevét hordozta a mellén. Isten akaratát ő közölte a néppel. Az engesztelés napján ő lépett be a szentek-szentjébe, "nem vér nélkül", az egész Izraelért közbenjáróként. Szolgálat elvégzése után előjött, hogy megáldja a gyülekezetet, amiképpen Krisztus is azért jön majd el, hogy megáldja várakozó népét, miután véget ér majd az érettük végzett engesztelő munkája. Éppen ennek a szent tisztségnek magasztos jellege, hogy Áron a mi nagy Főpapunk képviselője volt, tette bűnét még súlyosabbá Kádesben. {PP 426.1}

Mózes mély szomorúsággal vette le Áronról a szent öltözetet és adta rá azokat Eleázárra, aki isteni kiválasztás alapján utóda lett apjának. Kádesben elkövetett bűnéért Isten megtagadta Árontól azt a kiváltságot, hogy Kánaánban is ő szolgáljon Isten főpapjaként, ő mutassa be az első áldozatot az ígéret földjén és így ő szentelje fel Izrael örökségét. Mózesnek egyedül kellett tovább hordoznia népe vezetésének terhét egészen Kánaán határáig. Messziről megláthatta Kánaánt, de határát nem léphette át. Mennyire más lett volna Isten ezen szolgálóinak jövője, ha Kádesben a kőszikla előtt morgolódás nélkül kiállták volna azt a próbát, amelynek Isten alávetette őket! Egyetlen bűnös cselekedetet sem lehet többé meg nem történné tenni. Megeshet, hogy egy egész élet munkája sem hozhatja helyre azt, ami elveszett a kísértés vagy a meggondolatlanság egyetlen rövid pillanatában. {PP 426.2}

A két nagy vezető távolléte a táborból és az a tény, hogy Eleázár is csatlakozott hozzájuk, akiről mindenki jól tudta, hogy ő lesz apja utódja a szent tisztségben, rossz előérzetet keltett az emberek szívében és aggódva várakoztak visszatérésükre. Mikor körülnéztek gyülekezetükben, megállapították, hogy azok a felnőttek, akik egykor Egyiptomot elhagyták, majdnem valamennyien elpusztultak a pusztai vándorlás során. Ekkor rossz sejtés lett úrrá rajtuk, mert visszaemlékeztek a Mózes és Áron felett kimondott ítéletre. Néhányan ismerték a Hór-hegy csúcsára vezető titokzatos út célját. A vezetőikért való féltő szeretetüket és aggályukat csak még jobban fokozták keserű emlékeik és az önvád. {PP 426.3}

Végül meglátták Mózes és Eleázár alakját, ahogy lassan ereszkedtek alá a hegy oldalán, de Áron nem volt velük. Áron fián, Eleázáron voltak a papi öltözethez tartozó ruhadarabok. Ezek mutatták, hogy ő követte apját a szent tisztség betöltésében. Mikor a nép nehéz szívvel összegyülekezett körülöttük, Mózes megmondta nekik, hogy Áron meghalt a karjaiban. Hór-hegyén, ahol ők ketten el is temették. A gyülekezet mély gyászba kezdett, mert Áront mindnyájan nagyon szerették, bár sokszor okoztak neki szomorúságot. "És látá az egész gyülekezet, hogy meghalt vala Áron, és siratá Áront harminc napig Izraelnek egész háza" (4Móz 20:29)^{PP 427.1}

Izrael főpapjának temetéséről a Szentírás csak néhány szóval tesz említést: "Ott halt meg Áron, és ugyanott el is temették" (5Móz 10:6). Milyen kiáltó ellentétben áll ez a temetés a mai idők temetési szokásaival! Áron temetését Isten kifejezett parancsa szerint vezették le. A modern időkben egy magas állást betöltő ember

temetési szertartása gyakran ezt az alkalmat hivalkodó és szertelen, sőt tékozló bemutatónak teszi. Mikor Áron meghalt, - aki egyike volt azoknak a kiváló és híres embereknek, akik valaha is a föld színén éltek - csak két legközelebbi rokona volt tanúja halálának, és az eltemetéséről is csak ők ketten gondoskodtak. Áron magányos sírja a Hór-hegyén örökre rejtve maradt Izrael népének szeme előtt. Istent nem tisztelik meg azokkal a látványos temetésekkel, amelyeket oly gyakran rendeznek ma a halottnak, nagy költségbe verve magukat a gyászolók, amikor hozzátartozójuk testét visszaadják a föld porának. {PP 427.2}

Jóllehet Áron halálát az egész gyülekezet gyászolta, de senkinek sem volt oly fájdalmas a veszteség, mint Mózesnek. Áron halála erőteljesen arra emlékeztette, hogy saját életének vége is közel van. De bármilyen rövid időt kell is neki még itt töltenie ezen a földön, mégis mélyen átérezte azt a veszteséget, amelyet állandó társának eltávozása, halála jelentett számára. Áronban olyan valakit veszített el, aki hosszú éveken át megosztotta vele örömeit, szomorúságait, reményégeit és félelmeit. Mózesnek most egyedül kell folytatnia munkáját. Tudta azonban azt, hogy barátja és szövetségese Isten, aki semmilyen bajban, megpróbáltatásban nem hagyja magára, segítség nélkül. {PP 427.3}

Hamarosan a Hór-hegyi távozás után Izrael vereséget szenvedett Aradtól. Arad a kanaániták egyik királya volt. Mivel azonban nagyon komolyan kérték Istentől a segítséget, ezt meg is kapták, és teljes vereséget mértek ellenségeikre. Győzelmük azonban ahelyett, hogy hálával töltötte volna be szívüket és az Istentől való függőségük felismerésére vezette volna őket, inkább dicsekedőkké és elbizakodottakká tette a hébereket. Csakhamar beleestek régi rossz szokásukba és zúgolódni kezdtek. Most azért voltak elégedetlenek, mert nem vonulhattak be Kánaánba már negyven évvel ezelőtt, közvetlenül a kémeik beszámolójakor kitört lázadásuk után. Véleményük szerint a hosszú pusztai vándorlás szükségtelen késlekedés volt. Azt állították, hogy már akkor is éppen olyan könnyen legyőzhették volna ellenségeiket, mint ahogyan azt most tették. {PP 427.4}

Amint vándorlásukat déli irányban tovább folytatták, útjuk forró, homokos völgyön vezetett át, amely híján volt minden árnyéknak és növényzetnek. Ezt az utat hosszúnak és nehezen megjárhatónak találták; sokat szenvedtek a fáradtságtól és a szomjúságtól. Ismét nem tudták elviselni hitük és türelmük próbáját. Azzal, hogy tapasztalataiknak szüntelenül csak a sötét oldalát idézték emlékezetükbe, egyre távolabbra és távolabbra kerültek Istentől. Szem előtt veszítették azt a tényt, hogy ha Kádesben nem zúgolódtak volna, amikor a vizük elfogyott, akkor megkímélhették volna magukat az Edom körüli vándorlástól. Isten ennél jobb tervet készített számukra. Szívüknek hálával kellett volna inkább megtelnie Isten iránt, hogy bűnükért ilyen enyhén büntette őket. Ehelyett beképzelték maguknak, hogy ha Isten és Mózes nem léptek volna közbe, akkor most már régen birtokában lehetnének az ígért földjének. Miután maguk hozták magukra a bajt, sorsukat sokkal keményebbé tették, mint amilyenné Isten szándékozott azt tenni. Minden szerencsétlenségüket, ami bűneik miatt érte őket, Isten számlájára írták. Szívükben keserű érzéseket tápláltak Isten velük való bánásmódjával kapcsolatban és végül mindennel elégedetlenné váltak. Egyiptomot ragyogóbb és kívánatosabb helynek látták, mint a szabadságot és azt a földet, amely felé maga Isten vezette őket. {PP 428.1}

Mivel az izraeliták átadták magukat az elégedetlenség lelkületének, hajlamosak lettek arra, hogy még a kapott áldásokban is hibát keressenek. "És szóla a nép Isten ellen és Mózes ellen: Miért hoztatok fel minket Egyiptomból, hogy meghaljunk e pusztában? Mert nincsen kenyér, víz sincsen, és e hitvány eledelt utálja a mi lelkünk" (4Móz 21:5). {PP 428.2}

Mózes őszintén a nép elé tárta nagy bűnüket. Egyedül Isten hatalma volt az, amely megőrizte őket "[...] a tüzes kígyóknak, skorpióknak, és szomjúságnak nagy és rettenetes pusztáján, amelyben víz nem vala; aki vizet ad néked a kemény kősziklából" (5Móz 8:15). Vándorlásuk minden napján az isteni irgalom csodája tartotta meg őket. Minden úton, amelyen Isten vezette őket, találtak vizet szomjúságuk oltására, kenyeret a mennyből éhségük csillapítására, békességet és biztonságot az árnyéket nyújtó felhő alatt nappal, és tűznek oszlopát éjjel. Angyalok szolgálták őket a sziklás magaslatok megmászása közben, vagy amikor a puszták göröngyös ösvényeit taposták. A nehézségek ellenére, amelyeket elhordoztak, beteg vagy gyenge nem akadt soraikban. A lábuk nem dagadt meg a hosszú vándorlás közben és a ruhájuk sem vált avulttá. Isten megfékezte előttük a zsákmányra éhes adáz vadállatokat, az erdők és a puszták mérges csúszómászóit. Ha Isten szeretetének mindezen jelei ellenére a nép tovább folytatja panaszkodásait, akkor az Úr visszavonja tőlük védelmét mindaddig, amíg el nem jutnak irgalmas gondoskodásának értékelésére, megbecsülésére, és bűnbánattal, megalázkodással vissza nem térnek hozzá. {PP 428.3}

Mivel az isteni hatalom pajzsként védelmezte Izraelt, ezért számtalan veszedelmet, amely folyamatosan körülvette őket, nem is fogtak fel és nem is ismertek meg. Hálátlanságukban és hitetlenségükben előre jelezték, sőt siettették halálukat és most az Úr megengedte, hogy a halál rájuk törjön. A mérges kígyókat, amelyek elárasztották a pusztát, tüzes kígyóknak nevezték marásuk szörnyű következményei miatt. A marás magas lázat, heves gyulladást és gyors halált okozott. Most, amikor Isten elvette védelmező kezét Izraelről, ezek a veszedelmes, mérges állatok sok embert megtámadtak és megmártak. {PP 429.1}

Rettegés és zavar kerítette hatalmába az egész tábor. Majdnem minden sátorban volt már halott vagy haldokló. Senki sem volt biztonságban. Gyakran átható kiáltások törték meg az éjszaka csendjét, amelyek újabb áldozatokról adtak hírt. Mindenki a szenvedők ápolásával volt elfoglalva vagy kétségbeesett igyekezettel próbálták megoltalmazni azokat, akiket még nem mártak meg a kígyók. Most semmiféle morgolódás nem hagyta el ajkukat. Mikor összehasonlították jelenlegi szenvedésüket előző nehézségeikkel és megpróbáltatásaikkal, úgy találták, hogy az előzőek még említésre sem méltók az utóbbiak, az újabbak mellett. {PP 429.2}

A nép most megalázkodott Isten előtt. Mózeshez mentek vallomásaikkal és esedezéseikkel: "[...] Vétkeztünk" - mondták - "mert szólottunk az Úr ellen és te ellened" (4Móz 21:7). Röviddel ezelőtt azzal vádolták Mózeszt, hogy ő a legnagyobb ellenségük és ő az oka minden nyomorúságuknak és szenvedésüknek. De amikor a szavak már az ajkukon voltak, tudták, hogy vádjuk hamis. A valódi baj bekövetkeztekor azonnal odamenekültek hozzá, mint ahhoz az egyetlen egyhez, aki közben tudott járni értük Istennél. "[...] imádkozzál az Úrhoz" - könyörögve kérték -, "hogy vigye el rólunk a kígyókat" (4Móz 21:7). {PP 429.3}

Mózes azt az isteni utasítást kapta, hogy csináljon sárgarézből az élő kígyóhoz hasonló érc kígyót és emelje azt magasba a nép között. Mózes úgy tett, ahogy Isten megparancsolta neki. A jó hír szárnyra kelt és arról beszéltek az egész táborban, hogy mindazok, akiket a kígyók megmarnak, feltekinthetnek az érc kígyóra és életben maradnak. Közben már sokan meghaltak, és amikor Mózes az érc kígyót feltette egy magasba emelkedő rúdra, néhányan nem hitték el, hogy az ércből készített képmásra való pusztá feltekintés meggyógyíthatja őket. Ezek az emberek elveszték hitetlenségükben. Sokan voltak azonban, akik hittek abban a gondoskodásban, amit Isten nyújtott nekik. Apák, anyák, fitestvérek és nővérek buzgón igyekeztek a kígyók által megmárt szeretteik szenvedésén úgy segíteni, hogy a félig ájultak, már haldokló bágyadt szemét az érc kígyóra irányították. Ha sikerült ezt elérniük, akkor a megmártak tökéletesen meggyógyultak. {PP 430.1}

A nép jól tudta, hogy az érc kígyóban nem volt semmiféle hatalom és gyógyító erő és nem az érc kígyó okozott ily csodálatos gyógyulást azoknál, akik feltekintettek rá. A gyógyító erő egyedül Istentől származott. Bölcsességében Isten ezt a módszert választotta hatalmának bemutatására. Ezzel az egyszerű eszközzel értette meg a néppel, hogy ezt a csapást saját bűneik hozták rájuk. Isten azonban arról is biztosította őket, hogy amíg engedelmeskednek néki, addig nincs semmi okuk a félelemre, mert ő megőrzi őket. {PP 430.2}

Az érc kígyó felemeléséből fontos leckét kellett megtanulni Izraelnek. Nem tudták ugyanis magukat megmenteni a sebeikbe került mérge végzetes hatásától. Egyedül Isten volt képes arra, hogy meggyógyítsa őket. Isten azonban megkövetelte tőlük, hogy higgyenek abban a gondoskodásban, amelyet elkészített számukra és ezt a hitüket mutassák is meg. Fel kellett nézniük az érc kígyóra, hogy éljenek. Ez a hit volt elfogadható Isten számára. Azzal, hogy felnéztek az érc kígyóra, megmutatták hitüket. Tudták, hogy magában az érc kígyóban nem volt semmi gyógyító erő, de azt is tudták, hogy ez az érc kígyó Krisztus jelképe volt. A Krisztus érdemeiben való hit szükséges voltát Isten így véste be elméjükbe. Eddig sokan mutatták be áldozataikat Istennek azt gondolván, hogy ezzel a tetteikkel bőséges jóvátételt adtak Istennek bűneikért. Nem bízták rá magukat az eljövendő Megváltóra, akire ezek az áldozatok jelképekként utaltak. Az Úr meg akarta tanítani őket, hogy áldozataik önmagukban nem rendelkeztek több hatalommal, mint az érc kígyó. Céljuk ugyanaz volt, mint a rézkígyónak, hogy gondolataikat az Isten által előre rendelt nagy bűn áldozatra, Krisztusra irányítsák. {PP 430.3}

"És amiképpen felemelte Mózes a kígyót a pusztában, akképpen kell az ember Fiának felemeltetnie. Hogy valaki hiszen őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen" (Jn 3:14-15). Mindazok, akik valaha is éltek a föld színén, megérezték halálos fullánkját ama régi kígyónak, aki nevezetik ördögnek és Sátánnak (Jel 12:9). A bűn végzetes hatását csak az Isten által létesített óvintézkedés távolíthatja el. Az izraeliták azzal mentették

meg életüket, hogy felnéztek a felemelt ércbíróra. A feltekintés hitüket jelentette. Azért éltek, mert elhitték Isten szavát, és bíztak abban az eszközben, amelyet Isten a gyógyulásukra rendelt. Így tekinthet fel a bűnös Krisztusra, és élhet. Bocsánatot kap Istentől Krisztus Jézus engesztelő áldozatába vetett hite által; azonban az élettelen jelképpel ellentétben Krisztusnak elegendő hatalma és ereje van önmagában ahhoz, hogy meggyógyítsa a bűnbánó bűnöst. {PP 431.1}

Jóllehet a bűnös nem képes megmenteni önmagát, mégis hozzájárulását kell adnia ahhoz, hogy Isten üdvözíthesse "[...] azt, aki hozzám jó" - mondja Krisztus -, "semmiképpen ki nem vetem" (Jn 6:37). Igen, de nekünk oda kell mennünk hozzá, és ha megbánjuk bűneinket, akkor el kell hinnünk, hogy elfogad bennünket, és megbocsát nekünk. A hit Isten ajándéka, de a mi dolgunk, hogy gyakoroljuk ezt az ajándékot. A hit az a kéz, amellyel a lélek megragadhatja azt a kegyelmet és irgalmat, amit Isten felajánl nekünk. {PP 431.2}

Semmi más, csak Krisztus igazságossága jogosíthat fel bennünket a kegyelmi szövetség áldásainak elfogadására. Sokan vannak, akik hosszú ideig vágyakoztak ezekre az áldásokra, és törekedte rá, de nem érték el, mert azt képzelték, nekik is tenni kell valamit azért, hogy méltókká váljanak elnyerésére. Nem vették le a szemüket önmagukról, és nem hitték, hogy Jézus tökéletes Megváltó. Nem szabad azt gondolnunk, hogy saját érdemeink mentenek majd meg bennünket. Üdvösségünk egyedüli reménye Krisztus. "És nincsen senkiben másban idvesség; mert nem is adatott emberek között az ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk" (ApCsel 4:12). {PP 431.3}

Ha teljesen hiszünk Istenben; ha csak Jézus érdemeire támaszkodunk, mint bűnt megbocsátó Üdvözítőre, akkor mindazt a segítséget megkapjuk, amit csak kérünk. Senki se tekintsen úgy magára, mintha hatalma volna önmaga megváltására. Jézus azért halt meg érettünk, mert mi magunk képtelenek voltunk ezt megtenni. Krisztusban van a mi reménységünk, megigazulásunk és igazságosságunk. Ha meglátjuk, felismerjük és beismerjük bűnös voltunkat, akkor nem kell többé kétségbeesnünk és félnünk attól, hogy nincs Megváltónk, vagy attól, hogy Krisztus nem kegyelmes irántunk. Éppen ebben az időben és tehetetlenségünkben hív bennünket, hogy menjünk hozzá és ő megment minket. {PP 431.4}

Az izraeliták közül sokan semmiféle segítséget sem láttak abban az orvosságban, amelyet a menny kínált számukra. Mindenfelől halottak és haldoklók vették körül őket, és tudták azt, hogy isteni segítség nélkül elkerülhetetlen a végzetük. Mégis tovább folytatták jajveszékélésüket fájdalmaik és biztos haláluk tudatában, amíg erejük el nem fogyott és szemük meg nem üvegesedett, miközben egy pillantással azonnal meggyógyulhattak volna. Ha tudatában vagyunk szükségleteinknek, akkor ne a panaszkodásra fordítsuk minden erőnket. Miközben rájövünk, hogy Krisztus nélkül milyen tehetetlen állapotban vagyunk, ne engedjük át magunkat az elkedvetlenedésnek, a csüggedésnek, hanem támaszkodjunk a megfeszített és feltámadott Üdvözítőnk érdemeire. Nézz reá és élsz! Szavát adta, hogy ő mindazokat megmenti, akik hozzá mennek. Bár milliók vetik el felajánlott irgalmát, akiknek gyógyulásra lenne szükségük, de azok közül, akik bizodalmukat az ő érdemeibe vetik, egyetlen egyet sem hagy elveszni. {PP 432.1}

Sokan nem hajlandók elfogadni Krisztust, míg az üdvösség tervének egész titkát nem teszik egyszerűvé és világossá előttük. Nem hajlandók arra, hogy a hit szemével nézzenek fel Krisztus keresztségére, bár látják, hogy azok az ezrek, akik ezt tették, azonnal megéreztek az onnan sugárzó erő teljességét. Sokan a filozófia útvesztőjében barangolva azokat az észkokokat és bizonyítékokat keresik, amelyeket sohasem fognak megtalálni, miközben elvetik azokat a bizonyosságokat, amelyeket Isten az ő jóságában megadott. Visszautasítják Istennek azt a kérését, hogy járjanak az Igazság Napjának világosságában, míg e nap fényének okát meg nem magyarázzák nekik. Mindazok, akik kitaranak ezen az úton, soha nem jutnak el az igazság ismeretére. Isten elegendő bizonyítékot ad nekünk, amelyre mint alapra építhetjük hitünket. Aki ezt a bizonyítékot nem fogadja el, lelkileg sötétségben marad. A mi kötelességünk az, hogy először tekintsünk fel arra a Krisztusra, akit a felemelt ércbíró jelképez. Tekintsünk fel a hit szemével, mert ez ad életet nekünk. {PP 432.2}